Er zijn dagen waarop de wereld te luid binnenkomt. Waarop alles om aandacht lijkt te vragen en ik mijn eigen stem niet meer hoor. Dagen waarop ik zoek naar een plek tussen wat blijft en wat verdwijnt.

In deze eerste laag van het IK ontmoet ik de wereld. Ze vormt geen passieve achtergrond, maar een tegenspeler die mij voortdurend aanstaart. Soms hard, soms wonderlijk. Soms vol antwoorden, maar vaker vol vragen.

Ik leer dat kijken niet hetzelfde is als begrijpen. Dat stilte soms meer vertelt dan woorden. Dat de dingen die we achteloos voorbijlopen – een lade, een koffiekop of een perenboom – meer waarheid dragen dan duizend meningen.

De gedichten die volgen zijn geen verklaringen. Het zijn momenten waarop ik probeer stil te staan bij wat mij raakt: de wereld om mij heen, de sporen die ze nalaat en wat ondanks alles overeind blijft.

Misschien vind ik daar wel een eerste stap richting vrede. Niet wanneer de wereld en ik elkaar voorbijpraten, maar wanneer ik er opnieuw naar durf te luisteren.

1. De zwanenzang van het moment

en toen, alsof de hemel haast kreeg
veegde de tijd het stof van zijn vleugels
keerde terug met donderende passen
en sleurde het ogenblik mee

geen rust meer in de straten
geen ademruimte in het uur
de stilte barstte uit haar voegen
de wereld herviel in haar getuur

daar brak de huid van het moment
barstte het licht in duizend scherven
de lucht, gescheurd door metaal en schreeuw
wierp leven neer in sterven

de tijd, die eerst nog stilstond
schreeuwde zich voort in melancholie
wat bleef, was een naam op mijn lippen
en as op de plek waar ik mezelf niet langer zie

ik zoek het in weerkaatsingen
in ramen, regen, glas
maar niets weerkaatst de waarheid
dat ik ooit naast mij was